

Istentisztelet Réde, 2020. november 8. Igehirdető: Dr. Barta Zsolt

Imádság: Tanítónk, aki szeretsz minket, ragyogtasd fel örök világosságodat szívünkben, hogy jobban megismerhessünk téged. Segíts minket a te evangéliumod teljesebb megértésében. Ébressz bennünk tiszteletet a te szent parancsaid iránt, hogy legyőzve evilági vágyainkat, gondolatainkban és tetteinkben olyan lelki életet éljünk, amely kedves teelőtted. Tőled kérjük ezt, ó Krisztus, Istenünk, mert te vagy a mi testünk és lelkünk világossága és mi dicsőítünk téged az örökkévaló Atyával és a te szentséges, jóságos, és életadó Lelkeddal most és mindörökké. Ámen.

Lekció: Máté 18,21-35

Textus: Filippi 1, 3-11

Kedves Testvéreim!

A Szentírás történetei és példázatai nem egyszer hasonlítják az istenfélő gyülekezetet kertekhez. Illatos szőlőskerthez vagy frissen vetett szántóföldhöz, pompás fügefához vagy bő gyümölcsű gránátalmafához. A templomi közösség, Isten népe, a tanítványi csoport vagy az egyház hasonlít ezekhez a növényekhez. A lassan növekvő növények a földbe rejtett vizekből táplálkoznak. A nap melege bontja ki a rügyeket, érleli a gyümölcsöt. De a szél, a harmat, a gazda gondoskodása is szükséges a jó terméshez. Egy biztos: a szüret, az aratás idejére a gyümölcsnek teljesen érettnek kell lennie. Isten népének készen kell állnia.

Ha a filippi gyülekezetre, mint egy szőlőhajtásra gondolunk, akkor azt kell mondanunk, hogy ennek a szőlőnek erős, egészséges szára van. A többi részéről, a levelekről, a hajtásról még nem tudunk meg semmit. De mindennek eljön az ideje. Először tehát Pál a gyülekezet egyik legfontosabb erejéről, értékéről beszél hosszán. A filippi gyülekezet egy szerető, gondoskodó közösség volt. Ez a közösség legfőbb ereje.

Pál jól tudta ezt, hiszen ő maga érezte és tapasztalta ezt a gondoskodást. Amikor az apostol ezt a levelet írta, akkor ugyanis börtönben volt. Nem tudjuk pontosan, hogy Rómában, Efézusban, vagy Cézareaában ült a rácsok mögött, de azt biztos, hogy apostoli missziója miatt tettek rá bilincseket. Abban időben a raboknak még nem járt ellátás. Vagyis, ha valakit bezártak, akkor magának vagy hozzátartozóinak kell gondoskodni élelemről, ruháról. A filippi gyülekezet tagjai, mikor megtudták mi történt gyülekezetük alapítójával, gyűjtést szerveztek. Az összegyűlt pénzt, vagy élelmet egy kiválasztott személyre bízták, aki eljuttatta mindezt Pálhoz. Ezen túl még ott is maradt mellette ez az ember, hogy gondoskodjon róla. Tehát a filippiek szerették keresztyén testvéreiket és Pálról, első tanítójukról sem feledkeztek el, amikor bajba került.

Pál nagy örömmel fogadta ezt az ajándékot szorult helyzetében. Nem pusztán azért örült az adománynak, mert anélkül nélkülöznie kellett volna. Az adomány érzelmi oldala legalább ilyen súllyal esett a latba. Láta és tapasztalta, hogy nem csak akkor figyelnek rá, törődnek vele, amikor az egyház élén áll, hanem akkor is, amikor börtönbe zárják, vádakkal illetik, és élete veszélybe kerül. Boldog volt, mert akadtak olyanok az egyházban, akik azt firtatták, vajon tényleg ártatlan-e az egyház egyik fő apostola. Vajon lehet-e az, hogy Isten választott küldöttje, csodatevője, igehirdetője börtönbe kerül. Vajon még mindig vele van-e az Isten, vagy már elhagyta. Mindig vannak, akik készen állnak megkérdőjelezni mások hitét, esetleg átvenni a helyüket. Filippiben ezek a kérdések nem merültek fel, hanem éppen ellenkezőleg, továbbra is szerették az apostolt és megadták neki azt, amire ebben az új szegényletes helyzetben szüksége volt. Egy szeretetteljes közösség voltak és ebben meg is maradtak.

Fontos és jó dolog, hogy megmaradjunk mindabban, amit jól teszünk, amiben jók vagyunk. A keresztyén élet sok lehetőséget nyújt számunkra végiggondolni, mi az, amit eddig is jól tettünk. Mi az, amit meg kell tartanunk, mi az, ami életünknek jó és helyes része. Nagyon fontos, hogy lássuk és értékeljük a jót: a jó szándékot, a helyes törekvést, a tisztaságot egymás életében és saját életünkben. Sokan csak a rosszat látják; még ott is, ahol az nincsen. Olyanok, mint az az ember, aki piszkos ablakon keresztül nézik a világot. Pál apostol azonban látta a jót, látta azt Filippiben, ahol jól működött az egyház, de látta a jót Korinthusban is, akik törekedtek ugyan a keresztyén életre, de csak több-kevesebb sikerrel. Azért kell ezzel foglalkoznunk a jóval, hogy folytassuk, ne lankadjunk

meg, ne adjuk fel mindazokat a helyes tetteket, szavakat, szokásokat, amelyek kedvesek Isten szemében. Bármilyen is, bármennyivel kevesebb pénzből kelljen gazdálkodnunk is, mi maradjunk meg a szeretet tetteinél. Aki nem látja a jót saját életében, saját egyházában, a másik emberben, az Isten nem látja. Az csak a gonoszt és az ördögöt látja, aki ezáltal uralkodik rajta. Aki hálát tud adni testvéreért, aki meglátja a másik ember talán hiányos törekvésében is a jót, az Istent látja és közelebb került Istenhez.

Ezért tehát Pál hálát ad filippi testvéreiért. De Pál kér is, imádkozik is Istenhez azért, hogy a szeretetük mellé tudást is ragasszanak. Noha szeretetük, gondoskodásuk erős és kitartó, azért még szükségük van efelett másra is. A következő történetet egy amerikai lelkész mondta el nekem. Egy nyáron afrikai vendégek érkeztek hozzájuk. A küldöttség vezetőivel együtt elmentek egy vendéglőbe. Az egyik vendég megkérdezte, hogy ő imádkozhat-e az étel előtt. A lelkész beleegyezett. Erre ez az afrikai ember felállt, és olyan hangosan, hogy nem csak a vendégek, de még hátul a szakácsok is jól hallották, imádságba kezdett. Mindezt körülbelül tíz percig folytatta. A teremben mindenki őket figyelte. Mikor befejezte és leült, az elképedt helyieknek elmondta, hogy az ő egyházának az Imádság Egyháza a neve és ők nagyon fontosnak tartják az imádkozást. Ez a történet, mely kissé karikatúrája annak, hogy valaki csak egy dolgot tart fontosnak, jelzi nekünk, hogy hitünk, egyházi életünk, kegyességünk sok elemből tevődik össze, és nekünk, a hitnek teljességére van szükségünk.

Pál tehát azért imádkozik, hogy a filippi gyülekezet képessé váljon a legfontosabb dolgok megértésére, megvizsgálására, kritikus értékelésére. Erre azért van szükségük, hogy azt a szerető hangulatot, amely rájuk jellemző, hátsó szándékú emberek ne használják ki, ne csapják be őket, vagy ne vigyék őket káros tanítások, káros magatartás felé. A hit teljességére van szükségünk ahhoz, hogy kész, érett keresztyén emberek legyünk. A hit nem pusztán egy dologból áll, hanem sok gondolat, képesség, érzés kapcsolódik hozzá. Az alma például nem elég, ha nagy, édesnek kell lenni. Nem elég, ha édes, de lédúsnak kell lennie. Nem elég, ha mindezek megvannak, de még épnek is kell lenni, hogy hosszan elálljon. Szükségünk van arra, hogy legyen bennünk szeretet. De szükségünk van arra is, hogy hitünk alapjaival, hitünk részleteivel tisztában legyünk. Szükségünk van arra, hogy együtt tudjuk érezni más emberekkel. De arra is szükségünk van, hogy meg tudjuk oldani ezeknek az embereknek a konkrét bajait. Szükség van bátorságra, de szükség van megfontoltságra. Szükség van alázatra, de szükség van reménykedésre is. Meg kell találnunk a hitet, a reményt és a szeretetet. Mindezek együtt hozzák létre az érett keresztyén jellemet.

Nagyon sok „együgyű” keresztyén van, aki megelégszik azzal, hogy imádkozik, de semmit sem tesz. Mások kinéznek maguknak ilyen-olyan feladatot és csak azt akarják tenni. Ismét másokat a tanok bizonyos tanok nyűgöznek le, de másokkal nem törődnek. Az érett keresztyén ember azonban ismeri hitének alapjait, naponta imádkozik Istenhez, szolgálja őt az egyházban és életében, és várja Ura eljövételét. Attól, hogy van bennünk valami jó, nem jelenti, hogy megérkeztünk volna. Jézusnak még van terve velünk és még tanít minket, formál minket, ad nekünk tudást, kitartást, szeretetet, reménység – azt amire szükségünk van.

Pál apostol azt tanítja nekünk, hogy a gyümölcserés ideje Krisztus napja lesz. Addig megkapjuk a kegyelem áldott harmatját, hogy megerősödjön a szívünk. Isten szeretetének fénye érleli hitünk gyümölcseit. Mennyei Atyánk megvéd minket a vadak támadásától az egyház közösségében. Krisztus napja tehát nem egy határidő, amire teljesítenünk kell. Krisztus napja a világmindenségnek az az ideje, amikor a hosszútávú és a kegyelem minden embernek az életében el kell, hogy érje a gyümölcstermést, a megtérést és a hálás életet. Krisztus napja tehát nem határidő, hanem a szüret természetes ideje.

Ezért tartsuk meg, amit már elvégzett életünkben Isten és törekedjünk arra, ami még hiányzik belőlünk, mert az Úr közel. Ámen!

Ének: 278. dics. 8. vsz.